

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

fremføre principielle synspunkter om spørgsmålet, som jeg kan henvise til.

Men når vi nu står i det danske folketing overfor at skulle tage endelig stilling til Vesttysklands oprustning og optagelse i Atlantpagten, er det nødvendigt, forekommer det mig, at alle synspunkter, også de synspunkter, der kan anføres imod det forslag, der foreligger fra regeringen, kommer til udtryk. Jeg føler mig nemlig aldeles overbevist om, at der i store kredse i befolkningen — også blandt vælgere indenfor de partier, som her i tinget støtter forslaget om at give tilslutning til Vesttysklands oprustning — hersker megen bekymring og megen ængstelse for de konsekvenser, denne beslutning kan få for forholdenes udvikling i vor verdensdel.

En ensidig orientering i denne sag er ikke tilrådelig. Alting indenfor disse områder er i støbeskeen; og der er ingen, der i dag ved, hvornår nye verdenspolitiske situationer kan tvinge Danmark til at tage hele sin udenrigspolitiske stilling op til overvejelse. Jeg betragter det som et stort fejlgreb og som en beslutning, der kan få skæbnesvangre følger for fremtiden i Europa, at Vesttyskland oprustes, og jeg og det parti, jeg repræsenterer, finder, det er vor pligt at sige til, før det er for sent.

Den tyske militærmaskine eengang igen sat i bevægelse kan blive en lavine, der ruller, uden at nogen er i stand til at kontrollere eller standse den. Når det tyske socialdemokrati, støttet af mange andre i Tyskland, med alle til rådighed stående midler kæmper mod tysk oprustning på nuværende tidspunkt, har da ikke disse kredse, der repræsenterer det egentlige demokrati i Tyskland, krav på at få tilslutning og vinde ørenlyd for deres synspunkt her i landet? Arbejderbefolkningen og de frisindede kredse, der støtter den, har dog mulighed for at vurdere de indre forhold i Tyskland og faren og risikoen ved påny at give militæret magt og indflydelse i det tyske rige.

Man kan ikke undgå at få en følelse af, at Amerika som den dominerende magt i de vestlige demokratiers samarbejde ikke i tilstrækkelig grad er opmærksom på den fare, oprustningen af Vesttyskland er for den indre udvikling i Tyskland, men at

man i Amerika alene tænker på den militære magtforøgelse, der gennem 12 tyske divisioner tilføres det vesteuropæiske forsvaret. Man kan dog ikke se bort fra, at fører oprustningen i Vesttyskland til, at de demokratiske kræfter i Tyskland svækkes og magtpolitikken tilhængere i Tyskland får større indflydelse og råderum i tysk politik, vil den tyske hær kunne anvendes til helt andre formål end det, Atlantpagtens medlemsstater ønsker.

Den dag, Tyskland har en hær på 12 divisioner med store reserver, suppleret med adskillige frivillige militære organisationer, som formentlig tæller adskillige millioner mand, da er Tyskland en magtfaktor i verden, som ingen kan komme udenom at tage hensyn til, og da er det meget afgørende, hvem der har den politiske ledelse i Tyskland, om det er højrepartierne, der vil føle sig afhængige af militæret, eller det er de demokratiske kræfter, der bestemmer, hvilken kurs der skal følges. Det er disse demokratiske kræfter i Tyskland, vi burde sætte alt ind på at støtte og opmuntre. Det er disse demokratiske kredses styrke og indflydelse i tysk politik, der er afgørende for, om Tyskland i det fremtidige samarbejde i Europa vil blive en støtte for en fredelig udvikling, eller om Tyskland vil blive en stat, hvorfra uro og usikkerhed breder sig.

Skal der være nogen mulighed for at øve nogen effektiv kontrol med det tyske militær, når oprustningen er sat i gang, lader det sig kun gøre, når Tysklands politiske ledelse er i demokratiets hænder. Det er disse frisindede kredse i Tyskland, der anråber om vor og andre demokratiske nationers hjælp og støtte for at undgå, at Vesttyskland oprustes. Hvis det går galt med Tyskland, hvis militæret igen, som det tidligere er sket, får magten og føringen i det tyske rige, kan demokratiet dernede da ikke med rette bebrejde os, fordi vi svigtede dem, da de bad om vor hjælp og støtte? Det er ikke det tyske folk som helhed, der ønsker tysk oprustning. Spørgsmålet har ikke været forelagt befolkningen dernede, men oprustningen er tvunget igennem i de parlamentariske forsamlinger af et lille flertal og under stærkt pres udefra. Det er også yderst betænkeligt.

Jeg vil yderligere fremføre et synspunkt